

Forretningsgang, og at man — det siger noget fornuftigt der — skal give Dommerne en udvidet Myndighed paa dette Omraade over Sagførerne eller i Lighed med Forholdene i Tyskland fastsætte Normaltakster.

Imidlertid er der efter mit Skøn stadig noget godt ved dette Sagførerraad, og naar de bedste blandt Sagførerne, Mænd som Bache, ønske det, kan man imødekomme det Ønske, men saa maa man ganske vist forlange, at Sagførerraadet bliver et saadant, at Publikum kan have Tillid til det, for det er ikke blot Sagførernes Vel, det drejer sig om, men ogsaa, og i højere Grad, Publikums. Publikum kan ikke rigtig have Tillid til Sagførerraadene, saaledes som det kender dem. Det er nævnt, at vi have frivillige Sagførerraad i England og Frankrig og lovbestemte Sagførerraad i Tyskland og Østerrig. Naar vi saa se, hvad det er for Sager, det østerrigske Sagførerraad beskæftiger sig med, viser det sig — det nævnedes netop Højesteretssagfører Bache i 1903 —, at i Østerrig havde f. Eks. Regeringen lavet et Udkast til en Advokattarif. Straks sammenkaldtes alle Sagførerne, og de vedtog en Resolution om, at det er et Angreb paa Standens Ære og Eksistens, det er Ruin for Standen og saa videre. En anden Sag nævner, at Sagførerkammeret boycotter de Foreninger, der give sig af med Incasso. Det viser sig altsaa, at Sagførerraadet er en Standskorporation, og det er det, som Prof. Matzen saa rigtigt sagde, at han tvivlede paa, at det vilde blive andet end en ensidig Repræsentation til Gavn for Sagførerne, men ikke for Befolkningen. Sagfører Boldsen, den afdøde Sagfører fra Randers, siger ganske aabent paa samme Maade, at i Virkeligheden gælder det en Sagførerforening, thi der trænges til et Organ til at vaage over Salærberegningen. Før at den ikke skal blive for stor? Nej, det, man var bange for, var uheldige Tilfælde af Konkurrence mellem Sagførerne. Naar man derfor ønsker et Sagførerraad, maa vi i hvert Fald forlange et, som Publikum har Tillid til.

Se vi nu paa det danske Sagførerraad, maa jeg spørge: Hvilken Tillid er der til det? Forleden Dag havde vi en Sagførerraadsdom i den By Aarhus. Der var en Strid mellem nogle Kolleger, og det jydsk Sagførerraad, hvorefter i øvrigt Sagfører J. L. Hansen har den Ære at være et højt anset og skattet Medlem, idømte en Bøde. Men blev denne Bøde idømt for Overgreb overfor Publikum? Nej, i Virkeligheden er det kun for en efter Raadets

Mening unfair Konkurrence, at Dommen falder. Det er det, det gælder om, men ingenlunde Forholdet til Publikum. Med andre Ord, det er det kollegiale Spørgsmaal, det gælder. Eller, hvis jeg tager den berømte Dom, der fornylig er afsagt af den danske Sagførerforenings Bestyrelse, vil jeg sige, at man ganske vist i denne Dom mellem Linierne kan læse, at de Herrens ingenlunde have afsagt denne Dom, fordi det var deres Hjertens Mening, at Dommen var rigtig, men det er sket af kollegiale Grunde. Disse have nemlig saa meget at sige i dette lille Land, at de paagældende ikke have Mod til at komme frem med deres Mening. Der er nu først i Kendelsen den ligefrem humoristiske Tanke, at Aager ikke er nogen rigtig pæn Ting, men det er ingenlunde uværdigt for en Sagfører, siger man. Og dernæst anføres som en Undskyldning, at Manden, der har betalt Aagerrenter, er gaaet ind paa at betale dem. Det lyder smukt, at naar Manden er gaaet ind paa at betale Aagerrenten, er den paagældende Laan giver dermed undskyldt. Men kan der da tænkes Aager, hvor Skyldneren ikke gaar ind paa at betale Renten? Det er jo umuligt, ellers vilde Sagen angaa aabenbart Tyveri.

Vi have en anden Sag, der efter mit Skøn er langt mere graverende, om end en endog meget radikal Sagfører — i denne Henseende maa jeg desværre sige, at Radikalismen ikke forbedrer en Sagførers Synspunkt, men undertiden forværer det — søgte at forsvare, hvad der var sket. Det er den Ravnske Sag, hvor Hr. I. L. Hansens Optræden er bleven forsvaret positivt af Sagførerraadet, og jeg har ogsaa hørt en Sagfører mene, at man indenfor Standen ikke ansaa det, der var foregaaet, for saa slemt. Men det synes mig nu at være det værste og farligste. Thi naar en Sagfører gør noget mod Loven, Herregud, saa lad ham gøre det, saa kan Loven ramme ham, hvis der er nogen, der kan faa fat i Lovens rette Ende. Men naar en Sagfører gør noget ondt ved Hjælp af Loven, er det hundrede Gange farligere. De Forbrydelser, der gøres i Læ af Loven, ere langt farligere end de, der gaa imod Loven. Jeg nævner først, at Frøken Ravn — jeg kender ikke denne Frøken — havde en Kæreste, der desværre gik over Søen og efterlod hende til Trøst 2,000 Kr. — det er ikke alle Kærester, der gøre det. Hun fordrede nu Pengene, og Sagfører Hansen — ifølge Kendelse kan man se det — faar en efter Raadets Me-